

FOTOS: XAVIER BORRÀS

se el pla d'usos i gestió del vessant aragonès: nosaltres ens vam reunir amb els dos Departaments, vam proposar un logotip idèntic, etc. Encara, segons com, les actuacions al territori les fan el SEPRONA (Servici de Protecció de la Naturaleza) i els Mossos d'Esquadra separatament; el SEPRONA ha de cobrir un ampli territori i tot i que són molt competents no és que disposin de molt recursos, naltres mateix els hem de deixar la nostra barca, perquè no en tenen. Ara, més recentment, l'any passat, es va fer el II Seminari de Gestió, per fer repàs del que s'havia avançat des del 2003 i hi vam convidar la gent que gestiona el turisme aquí (a Mequinensa, el turisme ja iguala la indústria).

Quina ha estat la reacció dels caçadors i dels pescadors de la zona?

Els caçadors, al principi, em van dir: «Si pugues a Monegre et confondrem amb un senglar». Això era el 1994 i el 1998 els vaig invitar a venir al Seminari de Gestió; des d'aleshores, tant els caçadors com els pescadors si fan assemblees o reunions ens hi conviden. El caçadors d'aquí són veritables caçadors, no són escopetaires, com molta gent de l'àrea de Barcelona, que és una gran diferència (com Jaume Llauro, que venia aquí a matar cérvols per endur-se'n el cap) i, per sort, afortunadament, no hi ha tradició d'anar a «matar ànec», perquè aquí sí que hi hauria hagut un conflicte. Amb els pescadors d'aquí hi ha molt bona relació i fins i tot hem

realment és censar les de la part «aragonesa», compten el que veuen des d'allà cap aquí i els que vénen a fer el recompte des de Saragossa, al migdia quan ja hi ha poc moviment, compten el que veuen al vessant d'Administració catalana. I no es fa un cens global. El cas del silur, aquest terrible depredador, és molt similar: si el pesques a Catalunya estàs obligat a sacrificar-lo, com és lògic; si el pesques al vessant administratiu aragonès estàs obligat a deixar-lo anar viu, perquè si el sacrificues et multen. És clar, un pescador que està al mig, a la ratlla, pot dir que l'ha pescat en una banda... L'any 1998, una data important, la Institució Catalana d'Història Natural (ICHN) –de l'Institut

d'Estudis Catalans (IEC)–, que és la institució que, juntament amb l'Estació Biològica, més ha fet per l'Aiguabarreig, va organitzar el I Seminari de Gestió de l'Aiguabarreig a Mequinensa, i va ser molt important perquè vam seure a la mateixa taula tots els administradors, gestors i tots els actors socials de l'entorn de l'Aiguabarreig: des del pescadors i els caçadors, fins als alcaldes, les universitats de l'Aragó i de Catalunya, en fi..., i s'hi va proposar un pla de gestió, unes idees de gestió que són les que seguim i que afortunadament s'estan complint, encara que molt més tard del que hauríem desitjat, com acostuma a passar. Una de les coses importants era dir als dos

governos que es posessin d'acord en aquest espai. Això es va aconseguir l'any 2003, quan el Dia Mundial de les Zones Humides es va celebrar aquí a l'Aiguabarreig; vam parlar amb el conseller aleshores de Medi Ambient, Ramon Espadaler, i li vam dir això, que aquest espai no es pot gestionar des del punt de vista de l'Administració territorial limitada. Aquest fet va coincidir amb l'atemptat que vam patir a l'Aula de Natura. Al cap de dos mesos va venir Alfredo Bonet, conseller de Medi Ambient del Govern d'Aragó, que és del Matarranya i molt sensible a la qüestió de la Franja, i es va mostrar totalment d'acord a fer les coses conjuntament amb l'Administració

catalana. El 2004, al castell de Mequinensa, es van reunir Milà (el nou conseller del DMAH) i Bonet i els vam tornar a dir el mateix i aleshores es va fer l'Acord de l'Aiguabarreig, en el sentit que l'Aiguabarreig seria l'àrea pilot de gestió conjunta d'ambdós governs i que es farien actuacions conjuntes i coordinades més enllà de les fronteres, com per exemple passa ara amb els incendis, en què l'actuació de la Generalitat és immediata (cosa que no passava abans, ja que calia una autorització prèvia i tota la burocràcia pertinent) i s'ha de dir que sempre hem tingut molt bon tracte, tant amb els administradors aragonesos com amb els catalans. Després d'aquest acord, va començar a fer-

fet denúncies conjuntes; en canvi, amb els que vénen de l'àrea metropolitana i els centreeuropeus, sempre hi ha conflictes. Per exemple, a Massalcoreig hi ha un petit galatxo (braç de riu) del Cinca i el gestionem conjuntament els pescadors i naltres. Aquí no hem hagut de denunciar mai ningú: si respectes la gent, la gent et respecta. De fet, t'adones com n'és d'important el treball a nivell local, tan diferent dels estudis i accions globals, que s'allunyen del territori i de la gent que hi viu. També és important pensar que l'Aiguabarreig trenca amb les visions parcials del territori..., quan es parla de «l'última timoneda dels països catalans» o de «l'últim xoriguer petit» és fals, no es pensa que aquí